

DANA DEMBINSKI:

Mi-am dorit un teatru de mișcare

Acrița zîmbetului generos și a certitudinii ostenite, făcând, aproape necunoscută multora, Dana Dembinski fascinează.

A absolvit liceul de coregrafie din Cluj, a profesat baletul la Opera din Cluj, iar apoi în cadrul Ansamblului de balet contemporan și clasic din Constanța.

A urmat în continuare Institutul de Artă Teatrală și Cinematografică, la clasa profesorului Mircea Albulescu. A terminat în 1991. Rolul de absolvire: Adriana din Comedia erorilor de Shakespeare. În timpul Institutului a mai jucat Madeleine din Victimele datoriei de Eugen Ionescu și Cécile din Pe cheiul de Vest de Bernard-Marie Koltès. După absolvire a jucat la Teatrul «Inoportun» în piesa Funcționarul destinului de Horia Gârbea. La televiziune a jucat Ioana din Idolul și Ion Anapoda de Victor Ion Popa. Două viitoare premiere cinematografice o vor prezenta în roluri principale: Sanda din Polul sud (regia, Radu Nicoară) și Argentina din Autor anonim (regia, Dan Pița).

— Cum te-ai hotărât să faci teatru?

— Fiind balerină și mergînd la spectacole de teatru (nu credeam să fac actorie), am ajuns să doresc un teatru de mișcare, ceea ce la noi nu exista. Fusesem sfătuită să «dau» la IATC, încă din timpul liceului, cînd eram mult prea îndrăgostită de balet... Pînă la urmă, am încercat. Am reușit a treia oară. Îmi era frică să nu păstrez gesturile din balet și pe scenă, teatrul avînd alte mijloace de expresie... Am înțeles apoi că aceste meserii se pot contopi. Îmi doresc să lucrez la un spectacol în care să folosesc muzicalitatea și ritmul textului, din care să apară nevoia de mișcare.

— Te simți bine la Teatrul Mic?

— Da, cei din colectivul teatrului sînt extraordinari, am simțit aici multă grijă — față de actorii tineri în special —, am simțit ajutorul celor din jur...

— Dintre cei cu care ai colaborat în teatru, cine ți-a marcat personalitatea artistică în mod deosebit?

— Mircea Albulescu este omul de la care am învățat puținul pe care îl știu. Pot să spun că am colaborat în mod benefic (pentru mine) cu regizorul Felix Alexa.

— Iar despre parteneri...

— Da, este foarte important un partener care simți că te ajută în scenă, că îți întinde mîna, ca Patric. (Patric Petre Marin, n.n.)

— Ai trăit vreun insucces în meserie?

— Da, la Festivalul de la Costinești unde, deși toată lumea mi-a spus că am fost extraordinară, totuși n-am luat nici un premiu. Iar în Comedia erorilor am simțit eu că n-am realizat rolul Adrianei așa cum aș fi dorit. Între actor și personaj există, exact ca-n dragoste, o nevoie de apropiere pînă la contopire, ceea ce între mine și Adriana nu s-a petrecut.

— Simți cînd îți izbutește un personaj?

— Cînd încep să mă confund cu el, cred că am izbutit.

— Crezi în ideea de vedetă?

— Sigur, vedete există atît în teatru, cît și în film. Spunînd

Robert De Niro, de pildă, spui vedetă. La noi, cei mai buni actori de film sînt cei mai buni actori de teatru. Exemple sînt foarte multe. Dacă ar fi să spun totuși cîteva nume, ar fi Victor Rebengiuc, George Constantin, Gheorghe Dinică, Ștefan Iordache, Irina Petrescu... Consider normal ca o vedetă să fie actor de teatru și de film, la aceeași cotă valorică.

— Ce crezi despre teatrul care se face azi în România?

— Mă bucură foarte mult că mari regizori au venit să lucreze cu actorii noștri. Cred că în zilele noastre se petrec evenimente foarte importante în teatru... Dar ceea ce-mi doresc eu este să lucrez cu tinerii regizori, pentru că numele actorilor se leagă de numele regizorilor din aceeași generație. Am mare încredere în tînăra generație. Cred că nu a fost vorba despre nici o criză a teatrului, ci despre o criză generală, iar acum, după cum se vede, sălile sînt iarăși pline. La Fazanul de Feydeau, la Teatrul Mic, lumea rîde în hohote. Publicul vrea să rîdă. Iar eu, deși n-am mai jucat comedie pînă acum, am descoperit o mare bucurie în reacția spectatorilor.

— Ce fel de spectatoare ești tu însăși?

— Cred că una obișnuită. Uneori îmi este rușine, într-o sală de cinema sau de spectacol, cînd rîd în hohote sau plîng. Reacionez ca un spectator bun, nu mă prea gîndesc la cum joacă actorii, ci trăiesc intens impresia momentului.

Dana este întreruptă de intrarea vijelioasă a fiului ei de patru ani, Vladimir, care s-a întors din parc. Îl mîngie și-i încălzește mîinile.

— Oricît aș încerca să vorbesc despre sentimentul de mamă cred că totul s-a mai spus. Sînt fericită prin acest copil, mă reprezintă, este așa cum mi l-am dorit.

— Cum vezi fericirea?

— Cred că fericirea este puterea de a fi mulțumit, dăruind. Ceea ce dă omului puterea de a fi fericit este curătenia sufletească.

— Care ți se pare cel mai înălțător sentiment uman?

— Iubirea, așa cum a propovăduit-o Iisus.

— Crezi că pentru o actriță este foarte importantă frumusețea fizică?

— Nu știu exact. Ceea ce se pierde în exterior se poate cîștiga în interior. Eu nu mă consider atît de frumoasă pe cît aș vrea să fiu și îmi este frică de trecerea vremii.

— Cum ai aprecia relația ta cu publicul?

— Nu știu dacă publicul mă iubește, dar nu m-am întrebat niciodată în viață dacă sînt sau cît sînt de iubită, ci cît pot eu să dau, să iubesc.

— Ce proiecte ai?

— Să mă duc la vară pe malul mării, să stau cu copilul meu și să mă odihnesc atît, încît apoi să nu mai pot trăi fără să muncesc.

— Ce faci înainte de a intra în scenă?

— Îmi fac zece cruci.

CLARA MĂRGINEANU